

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra LUCIFERS FALD (1834)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN, 1909, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706635632/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

LUCIFERS FALD

(1884)

Førend Alt blev overmandet
Af Naturens Kæmpevægl,
Før den gamle Jord blev dannet,
Og velsignet og forbandet
I vor gaadefulde Slægt;
Førend Solens Flammeskjær
Lysende gik frem i Vælde,
Som det straalrige Bælte
Om Planeters mørke Hær;
Førend Stormen fanged Vinger
Til at maale Dybets Dal:
Vandred Morgenrødens Bringer,
Mørkets vældige Betvinger,
Lucifer i Himlens Sal.

Første Aand blandt Lysets Skarer
Stod han nær ved Thronens Fod;
Engles mægtige Forsvarer,
Seirende ved alle Farer,
Funkled han af Kraft og Mod.
Naar han med sit Flammesværd
Foer igjennem Himmelrummet,
Nys af Skyggerne fornarmet,
Tændtes Lysel fjernt og nær.
Himlens Ildbaal kjækt han værner,
Holdende mod Mørket Stand;
Natens Mulm med Blus han fjerner,
Til de før saa dunkle Stjerner
Lucem fero! raabte han.

Da fik Livet hine Flammer,
Som med Tro vi skue til
Hvergang Sorgens Pfil os rammer,
Hvergang i vort Jordlivs Jammer

LUCIFERS FALD

Haabet saaret flygte vil,
Nattens hvalte Sljernetelt
Paa hans Magtbud da sig hæved;
Millioner Kloder svæved
Klare paa det dunkle Felt.
Selv i Glands han drog tilbage,
Lagde ned sin stærke Magt,
Og med Toner uden Mage
Sang han nu om Mørkets Drage
Og de rene Straalers Pragt.

Dog — hans stolte Kraft han daared,
Gud han glemte over sig;
Hovmod's Ppil hans Hjerte saared,
Selv til Hersker han sig kaared
I det lyse Himmerig.
Kort var Kampen da det gjaldt;
Paradisets Aander skjælved,
Da han dantes ned i Helved
Med den Englehær, som faldt.
Selv han stod foruden Klage
Dengang Himlens Dør blev lukket:
Men da Haabet veg tilbage,
Ned han styrted — hundred Dage
Varede hans Helvedflugt.

Mere let end Himlens Fugle
Gjennemskære Luftens Stør,
Mere snelt end Dødens Kugle
Farer fremad fra det hule
Tordensvangre Kæmperør;
Lynet lig, der, mægtigt sendt
Ud fra Himlens østre Buer,
Funklende mod Vesten luer
Førend Øiet sig har vendt:
Saa paa understærke Vinger
Lucifer mod Dybet foer;
Mærket dybt af Herrens Finger
Stormende han frem sig svinger
Hvor i Rummet Tomhed boer.

Ingen Fakkelt meer dog brænder,
Lysets klare Blik er lukt,
Ingen Straaler Stjernen sender,
Ingen Flamme meer sig tænder
Ved hans Komme, ved hans Flugt.